

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 10.

Den 15. Februar 1879.

28. Aargang.

Tale af Ældste George N. Cannon,

holdt i Tabernaklet i Saltøstaden den 15de September 1878.

(Fra «Deseret News».)

Taleren begyndte med at oplæse det 7de Kap. i Matthæi Evangelium, begyndende med det 7de Vers.

Der ere mange vigtige Principer indbefattede i disse faa Vers, som jeg har oplæst i Eders Paahør; og de ere særlig anvendelige for os som Sidste Dages Hellige; et Folk, der bekjender sig at være den Herre Jesu Kristi Disciple. Vi besidde det helligste af alle Navne og vissefælgelsen skal der, med saadanne Bekjendelser, som vi gjøre, være en Hellighed i vor daglige Wandel, som svarer til disse Bekjendelser. Naar vi kalde os Jesu Disciple og have nogen Rettighed til det Navn eller den Titel: Guds Søns Efterfølgere, skulle vi sætte de Principer i Kraft, som han lærte; dersom vi ej gjøre det, er vor Rettighed til at bære hans Navn uden Grundvold og maa blive behandlet med Foragt.

Den Herre Jesus Kristus sørgede for, at der blev efterladt en Opptegnelse med visse Principer, visse Lærdomme, en

Plan, som meget passende er blevet kaldet Frelsningsplanen; og han fordrede i forbums Dage, da han vandrede paa Jorden, ifklædt Dødelighed, at dem, som bekjendte hans Navn og at være hans Efterfølgere, skulde tro paa og adlyde disse Principer og Lærdomme. Dersom de ikke gjorde det, ophørte de at være hans Efterfølgere og forlode ham snart. Hans Lærdomme kom i Modstrid med mange Ting, som vare populære eller folkelige i de Dage og paa den Tidssalder, hvori han levede; hans Lærdomme kom i Strid med Folkets Daaragtighed, Stolthed og Egenkærlighed, og i denne Henseende have de ikke forandret sig det Ringeste. De komme idag i Strid med Menneskenes Egenkærlighed, med Mennesker, som befinde sig i hvad de kalde deres naturlige Tilstand, eller mere passende benævnt deres faldne Tilstand; dette er een Grund, hvorfor Jesu Lærdomme ikke annammes af den store Mængde. Han lærte Menneskeslægten et

højere Liv; Midlerne til at opnaa en bedre Stilling; og til at modtage den Hellig Aands Vejledning, hvilken han forjættede at besegle paa Alle dem, som holdt hans Befalinger, og den skulde dygtiggjøre dem til at udføre de Principer, paa en passende Maade, som han lærte dem. Derfom han havde lært Mennesket at give efter for alle dets Tilbøjeligheder, at bøje sig for ethvert egentjærligt Begjær og at Selvfornægtelse og Selvopoffelse ikke vare nødvendige, da var det sandsynligt, at han vilde have faaet mange flere Tilhengere end han havde; og hans Lærdomme vilde uden Tvivl være bleve mere populære. Men dette var ikke Tilfældet. Frelseren udsendte, ved Begyndelsen af sin Missons Løbetane, Mænd eller Lærere, som vare i Besiddelse af de rene og guddommeligt Grundsetninger — Principer, der ikke vare forstaaede og udøvede af Menneskene i Almindelighed, thi de vare mere himmelske, de syntes nærmere at være afpassede for en mere ophøjet Race af Væsener, end som Mennesket i dets faldne Tilstand. Følgende er en Del af hvad han sagde:

„Salige ere de Fattige i Landen, thi Himmeriges Rige er deres.

Salige ere de, som sørge, thi de skulle husvales.

Salige ere de Sagtmodige, thi de skulle arve Jorden.

Salige ere de, som hungre og tørste efter Retfærdighed, thi de skulle mættes.

Salige ere de Barmhjertige, thi de skulle vederfares Barmhjertighed.

Salige ere de Rene af Hjertet, thi de skulle se Gud.

Salige ere de Fredsomme, thi de skulle kaldes Guds Børn.

Salige ere de, som lide Forsølgelse for Retfærdigheds Skyld, thi Himmeriges Rige er deres.

Salige ere I, naar man bespøtter og forfølger Eder, og taler allehaande Ondt om Eder for min Skyld, og lyver det.

Glæder og fryder Eder, thi Eders Løn skal være megen i Himlene, thi saa have de forfulgt Profeterne, som vare før Eder.“

Paa et andet Sted i samme Kapitel siger han:

„Eders Tale skal være ja, ja og nej, nej; og hvad der er over dette er af den Dnde.“

Atter sagde han: „I skulle ikke sætte Eder mod det Dnde; men dersom Nogen giver Dig et Slag paa Dit højre Kinden, vend ham det andet ogsaa til; og dersom Nogen vil gaa i Rette med Dig og tage Din Kjortel, lad ham og beholde Rappen.“ Disse vare besynderlige Lærdomme. Hvem er der blandt Menneskene, som af Naturen udøver dem? Den naturlige Indsydelse, som en Mand faaer, naar en Anden slaaer ham paa Kinden, vilde være at slaa ham ned, om han kunde; eller: at gjengælde Ondt med Ondt. Derfom en Mand gik i Rette med en Anden og tog hans Kjole, vilde han være tilbøjelig til at give ham hans Rappe ogsaa? Nej, han vilde strides med ham om Kjolen. Atter: „Derfom Nogen tvinger Dig til at gaa en Mil, gaa to med ham“ — gaa to Mile med ham. „Giv den, som beder Dig, og vend Dig ikke fra den, som vil laane af Dig.“ Denne Slags Lærdomme kom øjeblikkelig i Strid med Menneskets faldne Natur; det er det Samme idag, og dog ere de Guds Søns Lærdomme; de ere de Grundsetninger, som han lærte; og han fordrerede dengang, at de skulde sættes i Kraft, og han fordrer det Samme idag. „Men jeg siger Eder: elsker Eders Fjender, velsigner dem, som Eder forbande, gjører dem Godt, som Eder hade, og

beder for dem, som gjøre Eder Skade og forfølge Eder, paa det I skulle vorde Eders Faders Børn, som er i Himlen; thi han lader sin Sol opgaa over Døde og Gode, og lader regne over Retfærdige og Uretfærdige."

Joråt være vor Faders Børn, som er i Himlen, maa vi elske vore Fjender, vi maa velsigne dem, som os forbande, vi maa gjøre Godt mod dem, som hade os, og bede for dem, som gjøre os Skade og forfølge os. Nu, bemærk hvor udtrykkelig Frelseren siger til dem, som høre paa ham: „Thi dersom I elske dem, som Eder elske, hvad have I da for Løn? Gjøre ikke ogsaa Toldere det Samme? Og dersom I hilse Eders Brødre alene, hvad Stort gjøre I da? Gjøre ikke Toldere ligesaa?" De Ugudelige elske hverandre, det vil sige, de tragte efter at gjøre saa. Det er naturligt for Menneſket at elske dem, som ham elske; det kræver ingen Anstrengelse, det kommer let. Der kræves ingen særlig Ophøjethed i et Menneſte til at elske sin Ven; men Frelseren kræver mere end dette; Forlangendet er, at han ikke alene skal elske sine Venner og Brødre, men han skal elske sine Fjender. Han skal ikke hede sine Fjender, han skal ikke hade dem, som gjøre ham Skade eller forfølge ham, men han skal bede for dem; tilladende Tilgivelses Følelserne at naa dem. Dette Træk ville I finde, at Frelseren viste Exemplet i gennem hele sit Liv indtil sit sidste Døeblik, da han led Dødsqualerne paa Korsen, og skjøndt han besad Almagt, — i Stedet for at anvende denne Magt ved at bringe Hævn over dem, som saa grusomt mishandlede ham, underkastede han sig selv ydmygt under deres Hænder, og udbrød: „Fader, tilgiv dem, thi de vide ej hvad de gjøre." Han satte et Exempel for alle Menneſter, som de skulle efterligne.

Det er nu almindeligt, det er almindeligt blandt Uviser og det er almindeligt i vor By at offentliggjøre Almisſe-Bidrag, saa at Enhver kan vide hvor velgjørende vi ere, at det kan blive ført med Lynets Vinger og blive bekyndtgjort for Verden hvor ædelmodigt et Folk vi ere. „Bogter Eder," siger Frelseren, „at I ikke gjøre Eders Almisſe for Menneſtene, for at anses af dem, ellers have I ikke Løn hos Eders Fader, som er i Himlene." I saa Eders Belønning, naar I saa Roes af Menneſtene. Hans Lærdom var at gjøre Godt, men i al Stilhed og ubemærket, for at det ikke skulde blive bekyndtgjort og for at Menneſtene ikke skulle saa Æren af deres Medmenneſter. „Derfor, naar Du gjør Almisſe, skal Du ikke lade blæse i Basune for Dig, som Tjenſtfolkene gjøre i Synagoger og paa Gader, paa det de kunne æres af Menneſter; sandelig jeg siger Eder: de have deres Løn borte. Men naar Du gjør Almisſe, lad Din venstre Haand ikke vide hvad Din højre gjør, paa det Din Almisſe kan være i Løndom; og Din Fader, som ser i Løndom, han skal betale Dig aabenbare." Disse Lærdomme ere alle meget visdomsfulde, og antyder Frelserens Egenſkab, og Beskaffenheden af det Evangelium, som han prædikede.

Følgende er et andet Udsagn: „Betynder Eder ikke for Eders Liv, hvad I skulle æde, og hvad I skulle drikke; ikke heller for Eders Legeme, hvad I skulle iføres. Er ikke Livet mere end Maden, og Legemet mere end Klæderne?" Denne Slags Lærdomme behagede ikke Menneſteſlægten, de kom i Modſtrid med deres Begreber og deres Traditioner og Skikke, hvori de vare bleve oplærte. Det var Verdens Ære de søgte efter; det var for at Menneſkene kunde se at de dyrkede Gud, og det var for at blive set af

Menneskene, at de gave Almisse. De elskede dem, som smigrede dem og vare venlige mod dem. De indbydte de Rige til deres Fester og ikke den Fattige. Jesus befalede sine Disciple at indbyde den Fattige og ikke den Rige, da de kunne indbyde dem selv. I Sandhed, han lærte Lærdomme, som lagde Spiren til Udryddelsen af al Egentjærlighed; og, om de bleve udsørte, vilde de fuldstændig tilintetgjøre den, og ikke efterlade noget Spor deraf i Menneskets Dyrft.

Jeg har allerede oplæst den store Regel for Eder, som Frelseren lærte: „Derfor, Alt, hvad I ville, at Menneskene skulle gjøre mod Eder, det gjøre I ogsaa mod dem; thi saadan er Loven og Profeterne.“ Lad os, Sidste Dages Hellige, spørge os selv i denne Eftermiddag, da vi nyde den hellige Nadver, ædende Brødet og drikkende Kalken til en Thukommelse om vor Herres og Frelseres Legeme og Blod; lad os spørge os selv — jeg indbefatter mig selv med Eder Alle, thi jeg prædikar til mig selv, saavel som til Enhver i denne Forsamling, om disse Punkter. — Grindre vi denne gyldne Regel, som Frelseren gav? Bestræbe vi os, naar vi handle paa en eller anden Maade med vor Broder eller Søster, at sætte os selv i hans eller hendes Stilling, og sige vi i vore Hjertes, at det, som jeg gjør, eller er ved at gjøre, er netop det jeg vilde have, at han eller hun skulde gjøre mod mig? Tænke vi herpaa? Udsøre vi det? Eller tænke vi paa os selv og forglemme vor Broder og Søster, og ere ligegyldige for deres Interesser og de Rettigheder og Forbringer, som de have paa os?

Jeg veed, at saasom vi nu ere stillede, er det noget vanskeligt at udsøre disse Principer fuldstændig til Fuldkommenhed, og der kræves megen Visdom hertil. Men ikke desto mindre er dette

Banneret, hvortil vi, som Sidste Dages Hellige og Kristi Disciple, skulle knytte os; vi maa opnaa det, lige saa sikkert som vi leve; dersom vi ikke opnaa det, kunne vi aldrig komme der, hvor Gud og Kristus er; vi kunne ikke bo i deres Nærvarrelse, medmindre vi have den samme Aand, de samme Følelser og Tilbøjeligheder og have overvundet vor falbne Naturs Svagheder i en tilstrækkelig Grad, saa at Evangeliet, som han lærte, kan blive efterlignet i os, som det var i ham. „Ikke Alle, som raabe Herre, Herre, skal indgaa i Guds Rige“; det er ikke Alle, som paa hin Dag ville sige til ham: „Herre! Herre! have vi ikke profeteret ved Dit Navn? og have vi ikke uddrevet Djævel ved Dit Navn? og have vi ikke gjort mange kraftige Gjerninger ved Dit Navn?“ Det er ikke Alle disse, hvem Herren vil gjenkende og anerkende, og hvem han vil give Afgang til sin Nærvarrelse og lade indtræde i sit Rige; men det er dem, som gjør deres himmelske Faders Villie, det er dem, som gaa ind ad den snævre Port og som vandre paa den smalle Vej, og som ere bestandige indtil Enden, fornægtende dem selv og overvindende enhver ond Tilbøjelighed og bringe dem selv fuldstændig til Underkastelse af Guds Sind og Villie og frembringe Retfærdighedens Frugter, thi ethvert Træ skal kendes paa dets Frugter. Intet fordærvet Træ kan frembringe god Frugt. Intet godt Træ kan bære fordærvet Frugt. Ingen Sidste Dages Hellig, det vil sige en sand Sidste Dages Hellig, vil eller kan bære Uretfærdigheds eller Ugudeligheds Frugter. Ingen, som bekjender sig at være Sidste Dages Hellig, men som er en Hykler og ikke af Gud, kan bære Frugter, som vil være antagelige for ham. Jeg ved hvorledes vi føle som et Folk. Den almindelige Følelse i vort Hjerte er, at vi have viist

vor Oprigtighed for Faderen og Sønnen og for Englene og hele Verden, gjennem vor Vandel i Livet, ved at have forenet os med Kirken og paataget os det Navn, som hidtil har været saa vanærende samt taget vort Kors op; og paa Grund af denne vor Lybighed til Guds Søns Evangelium, er der næppe Tvivl i vore Hjerter med Hensyn til vor fremtidige Stilling, men vi ere næsten sikre paa at indgaa i Guds celestiale Rige og sidde tilbords med Faderen, Sønnen og med de hedengangne Apostle og Profeter. Jeg har faaet det Indtryk, at denne Følelse er almindelig. Og jeg tror ikke der er noget Folk af vor Størrelse, som har samme Følelse. Jeg siger dette, fordi der er intet Folk, som har maattet udholde saa meget for deres Religion, og de have bevist deres Villighed baade for Himlen og Jorden til at forlænge sig for dens Skyld. De have ikke havt nogen Betyrning for deres Liv, ejheller have de i den forløbne Tid betyret sig for, hvad de skulde spise eller drikke eller med Hensyn til hvad de skulde klæde sig i; og de have været beredte til at ofre Alt for

Guds Søns Evangelium. Men der ere andre Pligter og Forbindligheder hvilende paa os, som et Folk, foruden disse her anførte; det er nødvendigt, at vi skulle leve et gudfrygtigt Liv efter Alt dette; efter at vi have profeteret, efter at vi have gjort mange underfulde Gjerninger, efter at vi have annammet den Hellig Aand og uddrevet Djævle, det er meget væsentlig nødvendigt, at vi skulle udføre andre Ting, og det er: i vort daglige Liv at leve efter den Herre og Mester Jesu Kristi Grundsætninger. Og om disse Punkter behøve vi stadig Undervisning og Trettesættelse; vi behøve bestandig Advarsel, medmindre vi skulle blive overvundne af Verdens Aand og bedrage os selv, ved at forestille os, at vor Sag er retfærdig, vor Stilling sikker, og at vi ere forvisede om det evige Liv. Vi skulle altid erindre, hvad Apostelen Paulus siger: „Derfor, hvo, som tykkes at staa, se til, at han ikke falder.“ Der er ingen af os, som ere i saa sikker en Stilling, uden at vi kunne gjøre Ting, som ere mishagelige for Herren.

(Fortf.)

Kapitler af Præs. Brigham Youngs Levnetsløb.

(Ved Edward W. Tullidge — en Fjtte-Mormon.)

(Fortsat.)

Profeten skrev Følgende i sin Dagbog angaaende de Tolv;

„Alle af de tolv Apostle, som forventedes hertil iaar ere ankomne med Undtagelse af Willard Richards og Wilford Woodruff. Vi have med Velbehag lyttet til Beretningerne om deres Held og Lykke samt den Fremgang, som Herrens Værk har havt i Stor-Brittannien.

De have visseligen været Redstaber

i Herrens Haand til at udføre et stort Arbejde, og maa have den Tilfredsstillelse, at de have gjort deres Pligt. Maa ske intet Menneske nogenstinde har foretaget en saa vigtig Mission under saa særligt daarlige Forhold samt hindrende og ugunstige Omstændigheder; de Fleste af dem vare, da de for 2 Aar siden forlode dette Sted, nedbrudte af Sygdom og Udmattelse eller ogsaa bleve de syge undervejs. Afstil-

lige af deres Familier vare ogsaa i Nød, og trængte til deres Hjælp og Understøttelse. Men, da de vidste, at de vare kaldede af Himlens Gud til at prædike Evangeliet til andre Nationer, raadspørte de sig ikke med Kjøb og Blod, men, lydige til Himlens Befaling, begyndte de deres Rejse paa 5,000 Mile, uden Pung eller Tæske, fuldstændigt stolende paa det Guds Forsyn, som havde kaldet dem til et saa helligt Kald.

Medens de rejste over Land til New York bleve de stillede i mange Prøvelser; efterat de paa en kort Tid vare komne sig af en haard Sygdom, fik de et Tilbagefald, og maatte opholde sig blandt Fremmede, uden Penge og uden Benner. Deres Liv vare flere Gange opgivne og de havde taget hinanden i Haanden, forventende, at det var den sidste Time de skulle se hverandre i Kjødet.

Uagtet alle deres Gjenordigheder og Prøver lagde Herren sig altid imellem til deres Bedste og tillode dem ikke at synke i Dødens Arme. En eller anden Udvej blev altid aabnet for dem; Benner kom naar Nøden var haardest og ydede dem hvad de behøvede, og saaledes bleve de i Stand til at forshatte deres Rejse og frydede sig i Herren. De gik i Sandhed grædende ud, hørende den kostbare Sæd, men ere vendte glade tilbage, bærende deres Neg med sig."

Profeten havde nu næsten naaet Højdepunktet af sin Kraft. Hans vidunderlige Løbebane nærmede sig nu sin Afslutning. Men han havde levet længe nok til at se sin Mission fastplantet i de Forenede Stater og Europa. Han havde ogsaa set den Mand blive oprejst ved sin Side, som maaste, fremfor alle Mænd i Verden, var den mest skikkede til at efterfølge ham og føre den nye Husholdning til et helldigt Udfald. En-

hver Bevægelse Joseph gjorde fra hint Øjeblik lige til sin Død, lagde hans instinkt-mæssige Burdering af hin Kjendsgjerning for Dagen. Ved den næste Konference paalagde Profeten de Tolv, at de skulde være bestandige i deres Plads og „fremrulle Guds Rige" sejerrigt blandt alle Nationer. Omkvædet paa Alt hvad han sagde fra den Tid var: „at han rullede Riget fra sine Skuldre over paa de Tolvs". Josephs Hjortel saldt paa Brigham. Han levede nu blot længe nok til at fuldføre dette og berebe Kirken for sin Martyrdom. Tusinde Gange behubede Profeten sin Død. Hver Dag fortalte han sit Folk paa en eller anden Maade om den forestaaende Tildragelse. De forblindede deres Forstand i denne Retning; men dog idag erindre de kun altfor godt den profetiske Betydning, som antydede Slutningen paa hans dødelige Løbebane. Derfom noget Menneske kunde have forebygget denne Skæbnens Tilskikkelse saa var det Brigham Young. Havde han været i Nauvoo vilde han sandsynligvis have forebygget Martyrdommen. Men, det er befyndeligt at sige, til Trods for den foregaaende Aabenbaring, og Josephs øjensynlige Tjølse for Sikkerhed naar han havde Brigham ved sin Side, sendte han ham atter paa Mission, under hvilken Periode den sjærgelige Tildragelse fandt Sted.

Men i de sidste to Aar, der gik forud for hans Martyrdom fremtraadte Profetens Stjerne i sin fuldstændige Klarhed. Nauvoo opstod som et smukt Monument om en ny Husholdning. Byen talte 20,000 Sjæle. I dens Legion var mønstret adskillige Tusinde Soldater. De vare Israels Blomst, i den skjønneste Manddom. Joseph var deres Generallieutenant. Med de Tusinder, som nu forventedes at fly til Zion fra den Britiske Mission, var hans sejrende Løbebane bleven fortsat.

Hundrede Tusinde af hans Disciple vilde paa nogle faa Aar være blevne samlede til Illinois og nærliggende Stater; deres forenede Votum vilde have faaet Overhaand i hine Stater. Helbet vilde have mangfoldiggjort Lejligheden til Helb. Lange før dette, følgende en saadan Udfigt, vilde Profeten have holdt en halv Million Stemmer iblandt sine Disciple. Selv nogle af hans viseſte Ældste vare indtagne af denne Tanke, medens høje Politikere og higende Aander udenfor Kirken vilde have udpeget Profeten som den „tilkommende Mand“ og søge at forene deres Skjæbne med hans. Kort agt, Joseph Smith blev en Kandidat til Præsidentskabet for de Forenede Stater. Den første Kamp vilde naturligvis tages, den anden og tredje maaste ogsaa; men før dette vilde „Mormon“ Ældsterne have overspømmet Staterne med en politisk Mission ligesom en Lavine og Snestred over Bjergene.

Der var een Mand, hvis klare og skarpe Dømmekraft ikke var forblændet af denne forfængelige Tanke. Det er neppe nødvendigt at sige, at denne Mand var Brigham Young. Hans Genius vilde have ledt ham netop der hvor hans Skjæbne og Tilstiftelse førte ham — nemlig til Klippebjergene. I den selvsamme Visthed om at „Mormonerne“, ved deres forenede Votum, snart vilde beherske Valgene i adskillige Stater bestod Profetens største Fare. Dette Folk har aldrig været skyldig i nogen Forbrydelse, men de ere blevne straffede for Ænighed, og ere blevne fordømte for Udſigten til en stor Skjæbne.

Den eneste Maade hvorpaa Profeten kunde have været frelst, vilde have været

en tidligere Udvandring til Klippebjergene. En Expedition til at undersøge dette Land var ikke alene paatænkt, men Organisationen paabegyndt; da denne Tanke, at faa Joseph Smith til Præsident for de Forenede Stater, fik Overhaand og fængslede enhver anden Interesse.

Tildragelserne have senere bevist at havde Joseph ført et Pioneer-Korps til Klippebjergene i Foraaret 1844, var Brigham ligesaa god en Mester til at iværksætte en Udgang og flytte hele Kirken. Da Pøbelen truede Nauvoo, og Guvernøren i Epidfen for en Armee beredte sig til at marschere imod den hengivne By, under det Paaskud at forhindre en Borgerkrig, idet han gjorde Fordring paa Profetens Person for Statsforbrydelse, forsøgte Joseph at fly til Bjergene. Han var netop afrejst, og gaaet tværs over Floden paa Iowa Siden, hvor han ventede at indrullere et udvalgt Pioneer-Korps; men et Sendebud fra hans Hustru og visse af hans Disciple bebrejdede ham, at han som en Faarehyrde havde forladt sin Flok, og kaldte ham tilbage til Nauvoo. En saadan Bebrejdelse var, mere end Alt andet, det sidste Josephs Løvehjerte kunde bære, og han vendte tilbage og overgav sig selv til Øvrigheden i Illinois. Men havde Brigham været hjemme vilde han aldrig have tilladt Joseph at komme tilbage. Han vilde have tordnet Forbandelse over de fejge Stymper, som saaledes indviede Profeten til den sikreste Død. Hellere vilde han have sendt Tusinde Ældste for at beskytte ham, til han kom til Bjergene, thi Ingen elskede Joseph højere end Brigham Young.

(Fortf.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15. Februar.

Helbredelses Gaven.

Da Jesus udsendte sine Disciple for at prædike Evangeliet, udrustede han dem med den løsende og bindende Magt, samt lovede, at Alle, som aabløde deres Lærdomme, skulle erholde det evige Liv; han lovede dem endogfaa Betsignelser, hørende til dette Liv og sagde: „J skulle lægge Hænderne paa de Syge, og de skulle helbredes.“ Apostlen Jakob skriver i sin Epistel til Menigheden saaledes: „Er Nogen iblandt Eder syg, han kalde til sig de Elbste af Menigheden, og de skulle bede over ham og salve ham med Olie i Herrens Navn; og Troens Bøn skal frelse den Syge, og Herren skal oprejse ham.“ (Jak. 5: 14, 15.) Kristenhedens Anstuelser ere meget forskellige angaaende dette Emne; og da denne Gave ikke findes blandt dem, er det en Sælfølge, at de paa en eller anden Maade maa fortolke, hvorfor den engang fandtes i Kirken, eller ogsaa tilstaa, at den af en eller anden Grund er ophørt at være i Kirken. En Korrespondent skriver til en berømt geistlig Prædikant og Udgiver af et religiøst Blad og spørger: „Hvad mente Apostlen med disse Ord, eller hvorledes skulle de forståes?“ Hertil svarede den høj lærde geistlige Mand: „Vi raade vore Læsere til ikke at sætte Tro til at blive helbrede ved Brugten af Olie som Lægemedel, hverken med eller uden Bøn, for andre end indbildte Sygdomme. Det virkelige Forholdende er, at i Jakobs Dage var Olie et almindeligt Lægemedel, thi i den Tid var Lægekunsten ej en Videnskab; derfor anbefalede Jakob at anvende det bedste Middel de kunde faa, og siden formaa Elbsterne til at bede for dem, i Stedet for at tilkalde Besværgere, Doktorer og Troldmænd. Dette er ligesaa fornuftigt et Svar nu, som dengang.“ Vi lære heraf, at Nutidens Lærere ikke alene søge at tilintetgjøre disse Frelserens og Apostlens Ord og Lærdomme, men endogfaa bespotte og latterliggjøre den Tanke, at noget saadant nogenfinde har stet. Den Paastand, at det var et Middel, som var almindeligt brugt blandt Folket, fordi Lægekunsten ej var kjendt, er en fejlagtig Fremstilling, thi denne Videnskab var ikke alene kjendt, men endogfaa omfattende praktiseret, baade før og strax efter Kristi Dage. Saaledes blomstrede denne Videnskab før Kristi Dage under saadanne lærde Doktorers Ledelse som Hippocrates, Pragagores og andre berømte Mænd, som have skrevet indholdsrige Værker om dette Emne. Den Alexandriniske Medicinskole blev oprettet før Kristi Dage, og mange af dens lærde Mænd skrev roesværdige Værker om Lægekunsten. Celsus var en berømt Læge, ligesom Galenus, som blev født Aar 130 efter Kristus; han hentede megen Lærdom fra den alexandriniske Skole, og skrev utallige Bøger om denne Videnskab og erholdt derigjennem et verdensberømt Navn.

Vi tro derfor ikke, at Jesus og Apostlene benyttede denne Maade at helbrede de Syge paa, fordi Lægekunsten ej var bekjendt; men det var en Handling, hvorved de Syge bleve helbrede paa følgende Betingelser: at det skulde være en sand Kristi Tjener, som med Tro skulde udføre den til Saadanne, som havde Tro

paa Handlingen. De Spedafste bleve rensede, de Blinde fik deres Syn, de Døve hørte og Døde bleve oprejste. Disse Gaver skulle medfølge det sande Evangelium i alle Tider, og vi finde Beskrivelse derom baade i det Gamle og Nye Testament, og det kan i vore Dage bevidnes af Tusinder af Vldste og Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det Spørgsmaal stilles ofte vore Vldste, at da de have Gaven til at helbrede Syge ved Haandspaalaggelse, Salvelse og Bøn, hvorfor de da ikke helbrede alle de Syge, som de komme i Berøring med. Vi ville svare Saadanne med at spørge: Hvad var Grunden til, at Jesus ikke helbrede alle Syge i hans Dage? Hvorfor kunde han ikke gjøre nogle Underværker i sin Hjemstavn? Skriften siger: paa Grund af Folkets Vantrø; dette er ogsaa et passende Svær nu. Det var Troen, som bevirkede, at de Syge bleve helbrede i Forening med Præstedømmets Administration. Jesus siger til dem, som søgte Lægedom hos ham: „Din Tro haver frelst Dig.“

Paulus, som havde en saadan Helbredelseskraft, at han oprejste Døde, og ved en Bøjlighed bleve Syge helbrede, kun ved at de toge Svededuge og Forklæder, som havde berørt hans Legeme, og lagde dem paa de Syge, og Sygdommen forlod dem; endda maatte han efterlade sin Medrejsende, Trofinus, syg i Miletus. Han raadede Timotheus til at tage lidt Vin for sin Maves Skyld og derfor, at han saa ofte var syg. Det var saaledes ikke Alle, som i den Tid bleve helbrede ved Haandspaalaggelse, mere end i denne Tid; men det vil være at forkaste Skriftens Troværdighed, om vi sige, at Helbredelses Gaven ikke fandtes i Kirken. Tusinder af de Hellige kunne høre deres Vidnesbyrd om, at de ere bleve helbrede ved denne Ordinance. Vi give nedenfor et højt mærkværdigt Tilfælde, hvorved store Skarer ere bleve helbrede ved een Mands Administration. Det var ikke for forstillede eller indbildte Sygdomme, men for en meget smitsom, dødelig og ondartet Sygdom.

Panguitch, den 15de Dec. 1878.

Broder Orson Pratt!

Deres ærede Skrivelse af 27de f. M. er rigtigt kommet tilhænde, i hvilken De beder mig om at sende Dem en Beretning om Zuni Indianernes Helbredelse for Smittopperne ved Administration af Haandspaalaggelse. Dette Deres Ønske skal jeg nu med Beredvillighed opfylde, saavidt min Hukommelse rækker til. — Jeg rejste fra Panguitch den 5te November 1877, indhente Br. Thayne med Følge ved Johnson Station, og rejste derpaa videre i deres Selskab saalangt som til «Woodruff» ved «Little Colorado River.» Her skiltes jeg fra Selskabet, og rejste derefter alene til Zuni, en Landsby, som er beliggende omtrent et hundrede engelske Mile fra nævnte By. Da jeg den 20de Jan. 1878 ankom til Zuni, fandt jeg Patienter i næsten hvert eneste Hus, Alle angrebne af Kopperne. Jeg tog ind hos en Zuni Indianer, der gik under Navnet: Kaptajn Lochee, som havde tre Børn befængte med Sygdommen. Efter at have lovet i to til tre Timer, blev jeg vækket ved Strid af Familiens Medlemmer og deres Venner, som vare komne i Besøg. Jeg stod op, og spurgte om Marsagen til Støjen, og fik til Svær af Kapt. Lochee, at hans Datter, en Pige paa omtrent 12 Aar, var nærved at dø. Jeg saae, at hun med stort Besvær drog Aande. Jeg søgte da til at give hende Haandspaal-

læggelse, men Guds Aand tilhvidstede mig at tøve endnu noget længere. Jeg ventede indtil hun ikke længer drog Aandedrættet med saa stort Besvær og det syntes for mig, at hun ikke trak Vejret. Guds Aand tilhvidstede mig at administrere til hende, hvilket jeg gjorde. Efter Haandspaalæggelsen kom hun sig betydeligt og havde en rolig Søvn hele Natten. Jeg lagde ogsaa Hænder paa de to Andre, som vare i Huset, plagede af Sygdom samme Aften. Alle vare rolige den øvrige Del af Natten og de syntes at være betydelig bedre den næste Morgen. Denne Begivenhed spredte sig hastigt i Byen, og den næste Dag blev jeg anmodet om at besøge henved femogtyve Familier, blandt hvilke en eller flere vare angrebne af Kopperne. Disse ønskede ligeledes, at jeg skulde administrere for de Syge, hvilket jeg gjorde. Man bad mig besøge fra ti til tyve Familier hver Dag i fire Dag efter min Ankomst og lægge Hænderne paa deres Syge. Guds Kraft var med mig i en saa betydelig Grad, at næsten alle de, som jeg gav Haandspaalæggelse, bleve helbrede. Sygdommen spredte sig saa hurtig, at jeg ikke var i Stand til at besøge alle Huse. En Morgen, omtrent Kl. 8, kom en af Zuni Kvinderne og bad mig gaa med for at besøge de Syge. Hun ledsagede mig til et Hus, i hvilket fandtes et stort Værelse, omtrent fyrretyve Fod langt og tyve Fod bredt. Da jeg kom ind i Værelset, fandt jeg, at man havde samlet de Syge fra alle Landsbyens Dele, indtil Huset næsten var bleven fyldt med Patienter. Den Stank, som herskede, og det gruopvækkende Syn, som her mødte Øjet, er næsten ikke til at beskrive. Her fandt man en Spanier, som forstod Zuni-Sproget og som handlede i Egenkab af Tolk. Han sagde, han ønskede, jeg vil administrere til alle de Syge, som fandtes i Salen. Eftersom jeg var den Æneste af vor Kirkes Medlemme, som fandtes i Landsbyen, syntes det at være et anstrængende Foretagende at administrere til saa Mange, men jeg paafaldte Herren og bad ham om at styrke mig. Jeg begyndte Administrationen, og saa hurtigt som denne blev udført, hortsenttes de Helbrede, men flere Patienter bleve bestandigt bragte ind. Først sent paa Eftermiddagen kunde jeg mærke, at Antallet af de Syge begyndte at formindskes. Da jeg havde bedet for den Sidste og gik udenfor Huset, var Solen gaaet ned og det begyndte at blive mørkt. Spanieren, som havde været der hele Dagen, spurgte mig, om jeg vidste, hvormange Menneſter jeg havde bedet for, hvilket Spørgsmaal jeg besvarede benægtende, hvorpaa han gjorde mig opmærksom paa, at Antallet var 406. Næste Dags Morgen vare mine Arme saa ømme, at jeg neppe kunde røre dem.

Der fandtes i Landsbyen en Præst af Presbyterianernes Samsund, der blev misundelig over den Indflydelse, jeg vandt over Indianerne. Han overtalte tre Spaniere, en Navajo Indianer, en Albino Zuni og en af Zuni Medicinmændene til at udsprede Løgne om mig, beregnede paa at forstrække Befolkningen, sigende, at de, som vare blevne helbrede, vare blevne det ved Djævelens Magt. Jeg søgte træt efter at have administreret til saa Mange. Anden Dagen efter Administrationen til de 406, begav jeg mig paa Vejen til Settlementet i Savoia Dalen. Dagen efter min Ankomst til sidstnævnte Plads blev jeg betagen af Feber, som varede i omtrent en Uge. Jeg opholdt mig hos Br. John Hunts Familie, som var meget omhyggelig for mig. Det varede tre Uger førend jeg var i Stand til at fortsætte Rejsen til de mexikanske Settlementer ved Rio Grande. Jeg anvendte

omtrent fire Maanedere i at prædike for det mexikanske Folk i Ny-Mexiko. Da jeg ved min Tilbagerejse ankom til Savoia, blev jeg af Brødrene underrettet om, at den Præst, som havde opponeret mod mig i Juni, var kommen forbi dette Sted næsten dødt af Brysthyge. Da jeg ankom til Juni, blev jeg underrettet om, af nogle af dens troværdigste Indvaanere, at alle de, som jeg havde salvet, vare blevne helbrede, med Undtagelse af fem eller sex Personer, som Præsten havde givet Medicin og fire eller fem, som Medicinmanden havde prøvet paa at helbrede ved magisk Kraft. Den Medicinmand, som stred mod mig, var dødt i min Fraværelse, og den Navajo, som opponerede mod mig, blev efter Hjemkomsten dræbt af sine egne Landsmænd af Frygt for at Kopperne skulde angribe dem formedelst Smitte. Dette er en sandfærdig Skilbring af den Maade, paa hvilken Guds Kraft lagdes for Dagen blandt Junis Befolkning, og Guds Straffedom, som ramte nogle af dem, som opponerede mod hans Kraft. For mig syntes det at være Guds Styrelse, som havde ført mig ind iblandt Folket, og da jeg troede mig at være svagere end mine Brødre, sølte jeg til at bede ham styrke mig, dersom det var hans Villie, at han ved mig vilde tilkjendegive sin Kraft. Dersom Herren ikke havde styrket mig, kunde jeg umuligt have udholdt de Besværigheder, jeg udstod i Juni. Dersom De ønsker en Beretning om min Mission blandt Mexikanerne, vil De da lade mig det vide, og det skal være mig en Fornøjelse at forsyne Dem med en saadan.

Deres Broder i Evangeliet,
Llewellyn Harris.

„Mormon“-Kvinderne og Polygami.

(Sluttet.)

Mrs. Margaret L. Smoot holdt følgende Tale uden forud at være forberedt derpaa:

Jeg er taknemlig for og føler stolt over at kunde fremstaa for mine Søstre i den ny og evige Pagt, af hvilke mange kjende mig og have kjendt mig i mange Aar. Jeg har været et Medlem af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i fire og fyrretyve Aar. Jeg har vandret baade paa tornestrøede Stier og gaaet paa Beje, som vare bestrøede med Roser. Jeg har frydet mig ved Livet og glædet mig i min Religion i al den Tid, jeg har tilbragt som Medlem i Kirken. Jeg veed for mig selv, at vi tage Del i det

Værk, den levende Gud udsprer, og at jeg er talt blandt hans Folk.

Hvad Lærdommen om Flerkoneriet angaaer, ønsker jeg at sige, at jeg har havt Erfaring i dens Udøvelse i næsten fyrretyve Aar. Jeg er gift med en Polygamist; jeg tror paa Lærdommen og veed, at den er ret og kyndt; jeg veed, at de, som efterleve den i Overensstemmelse med Aanden i Evangeliet, af hvilket den udgjør en Del, ere rene og dydige. Jeg veed ligeledes der findes ikke ædlere Mænd og Kvinder paa Jorden end de, som leve i denne Ektekabsorden.

Jeg har set Profeten Joseph, til hvem dette Lærdomsprincip blev aaben-

baret. Jeg har lyttet til hans Lærdomme, jeg veed for mig selv, at han var dydig, ren og god, og at hans Dnsfe var at ophjse og velsigne Mennefteslagten. Hvad jeg her siger, kunne mange af mine Søstre bevidne. Jeg veed ogsaa at: Dyd, Godhed og Renhed er vore Brødres Feltraab. Jeg siger jeg veed, — jeg siger ikke jeg tror, — men jeg siger, jeg veed med Bestemthed, at hvad jeg siger er Sandhed. Jeg veed det formedelst Aabenbaring ved den levende Guds Aand — Trøsteren, som Frelseren lovede at sende, og min Bished er bleven bestyrket i min lange Erfaring. Jeg har nu levet paa denne Jord i henved 70 Aar, af hvilke jeg har tilbragt 44 i at tjene min Gud i denne nye og evige Pagt.

Min Mand er, som jeg har sagt Eder, Polygamist. Hans andre Hustruer og hans med dem avlede Børn udgjøre ligesaa godt en Del af hans Familie, som jeg og mine Børn gjøre, uagtet jeg er hans første Hustru. Hans andre Hustruer ere ligesaa antagelige for Guds Afsyn som jeg er, og jeg betragter hans Børn, avlede i Polygami, ligesaa lovberettigede og agtværdige som hvilke som helst Børn, der ere blevne avlede i Monogami. Disse ere ikke alene mine Følelser, men jeg veed, at samme Følelser næres af mange Andre, som indtage en lignende Stilling, som jeg, og jeg tror, samme Følelser besjæle hele dette Samfund, som, dersom dets Medlemmer havde Lejlighed dertil, vistnok vilde tale til deres eget Forsvar. Vi danne ikke noget slet Selskab; vi ere ikke nedværdigede Slaver. Vi have vore Privilegier og Rettigheder, — jeg for min Del har saamange som jeg ønsker, og saamange som jeg veed at gjøre god Brug af. Lad mig gjentage: Vi ere ikke „nedværdigede“, ej heller ere vore Børn. Vi have de ædleste Børn og de lykkeligste Hjem. Jeg

er fuldkommen villig til at sammenligne min Mand's Familie med hvilkensomhelst anden, og lad mig se, om nogen Fejl kan findes blandt os. Vore Søstre, Damerne af Troesbetjendelser, som ere forskjellige fra vor, have talt om os som „nedværdigede.“ De kjende os ikke, vi blive ikke rigtigt forstaaede, vore Lærdomme blive fejlagtigt opfattede og vore Motiver ere ukjendte for dem. Vi have aldrig prøvet paa at blande os i deres Rettigheder. Nej, tværtimod! Vi have budt dem velkomne til vort Land, efter at vi have gjort det til, hvad det nu er. Vi ere de, som kom her dengang dette Sted var en øde Ørk; som have afpresset den ufrugtbare Jordbund Overflødighed, anlagt Byer, plantet Haver og Vinngaarde og gjort Landet skjønt og yndigt. Jeg siger, vi have udført dette ved den almægtige Guds Velsignelser, thi uden hans Velsignelser over vore Arbeider, kunde vi ikke have udholdt dette Slid og Slæb. Lad mig da sige, at hvad vor Stilling betræffer, saa ere vi i Guds Haand, og, som saa ofte er blevet bemærket, saa siger jeg nu: Dersom dette Værk er af Gud, vil det gaa fremad, uagtet al Modstand, men dersom det er et Mennefteværk, vil det gaa tilgrunde. Jeg benytter alligevel ikke Ordet „dersom,“ som nærede jeg nogen Frygt eller Tvivl om mit Udsagn, thi I og jeg, mine Søstre, vide, at det er af Gud. Vi vide ligeledes at Renhed, Dyd og Retfærdighed, fylde Hjertet hos de af vore Søstre, som ere Medlemmer af Kirken. Vi paastaa ikke, at vi ere fuldkomne, men vi kunne sige: at dersom vi efterleve den Religion, vi bekjende os til, og leve i Overensstemmelse med alle de Rettigheder den hjemler, ere vi velsignede og anerkjendte af Gud. Vi ere i hans Hænder, og han vil have Dnsforg for sit Folk.

Mrs Romania Pratt oplæste følgende Tale:

Til Præsidenten og de ærede forsamlede Damer og Herrer.

For at kunne danne os et rigtig Begreb om et Emue, hvorom der er nogen Meningsforskjel, og i Særdeleshed om en Grundsætning, hvor Ret og Uret ere saa utydeligt sammenblandede, idet Uretfærdigheden indtager Retfærdighedens Plads ved alle givne Lejligheder, maa vi fremsføre Kjendsgjerninger, som ere sikre og ubestridelige Trin paa Ophøjsens Stige, ad hvilken vi gaa langsomt, men sikkert op, for at opnaa Løsningen af denne Vanfælgelighed. Der er pludselig i vor Midte opstaaet en ny Slags Forsølgelse, som har til Hensigt, uden Forskjel eller Grændse at nedtrampe det i Støvet, som vi anse for det Helligste. Dens Udøvere, have, i deres Stræben for at finde Fejl paa os, afflummet fra Dverfladen det Onde (forstørret i deres egen forvendte Iudbildning, indtil det er blevet en falsk Fremstilling) med hvilket de have forsøgt at opvække ligesaa bitre Følelser blandt Folket, som de selv have mod os; — og Alt dette for at udrydde os af Tilværelsen, uden at underkaste vor Sag en Undersøgelse eller Dvervejelse. De have fuldstændig ubeladt den Kjendsgjerning af deres Dvervejelse, at Sandheden er mægtig og ligger ofte skjult i Dybet af ikke utaltede Ord og ikke udførte Handlinger.

Det første Spørgsmaal, der opstaaer ved Undersøgelsen af denne Sag er: Hvem ere Modstanderne? Det andet er: Hvilke ere de Undertrykte? De sidste ere de, som, dersom man gaaer tredive Aar tilbage i Tiden, kunne ses som en lille Flok, bestaaende af Mænd, Kvinder og Børn, sagte vandre deres Vej til den øde Ørk, med et i deres Hjerter dybt indpræntet Haab om, at der kunne de faa Lov til at dyrke Gud i Dverens-

stemmelse med hans aabenbarede Billie og Befalinger. Paa denne Maade gik de Hundreder af Mile, og med Taalmodighed overvandt de alle de Hindringer, Naturen havde lagt i Vejen for dem, og hjætt strede de mod vilde Menneſter og Dyr, indtil Herren tilhviſtede sin Profet: „Her i de ufrugtbare Dale, der omgive den Store Saltſø, er mit Folks Hvilested.“

Med Styndſomhed opſloge de deres Telte, og derpaa fulgte Forberedelser til at modſtaa en ukjendt Vinter, der nærmede ſig med ſtarke Skridt. Diſſe Foretagender bleve udførte uden nogen Tvivl om, hvad Følgen vilde blive, thi Folkets Hjerter vare fyldte med den Hellig Aand, ſom tilhviſtede dem Forſikringen om, at Gud var nær. Frugterne af deres utrættelige Flid og deres Taalmodighedsarbejde vare: Det vildtvogende Ukrud og den ſtenige og haarde Jordbund blev blødgjort ved Hjælp af livbringende Vandſtrømme; Naturens ſkjulte Skatte bleve aflørede og Landet opdyrkedes til frodige Marker og ſkjønne Haver. Ved denne glædelige Forandring i Elementerne tiltog efterhaanden Handel og Induſtri, hvis traule Støj ſnart naaede de Pengebegjærliges Ører, og nu fornøyes atter de tidligere Dages Gjenvordigheder. Er det nødvendigt, at et Parties Medlemmer, ſom have forſkjellige religiøſe Anſkuelser fra de, ſom Andre nære, ſkulle foſtre bitre og hevgjerrige Følelſer mod diſſe Andre? De mange ſandhedſkærlige og prøvede „udenforſtaaende“ Venner af vort Folk vilde ſvare: Nej!

Der gives paa vor jordiske Tilværelſe Stunder, i hvilke det udtrykkeligt fordres, at ethvert Menneſtes ſande Sind og Hjertelag burde viſe ſig og tage en beſtemt Holdning lige overfor Principer og Dverbeviſning. Hiſtorien gjentager ſig i vore Forfædres Pilgrimſrejſe, Undertegning af Konſtitutionen, de Hel-

liges Udbrivelse i 1846, og den paatrængende Nødvendighed af idag at havde vor Religions helligste Princip, vor egen og vore Mænds Vre. De Dage ere sundne, i hvilke Kvinderne blandt de Sidste-Dages Hellige vare tause og taalmodige, naar Lærdommen om Flerkonesystemet blev omtalt. Uagtet „forsømt Vrestjænden snart forsvinder“, føle vi, at vi bør ikke forsømme at udføre den Pligt, Gud har paalagt os: At opdrage vore Børn og Børnebørn i Samklang med dette Princip's Lærdomme og Udøvelsen af samme, og at det ligeledes er vor Pligt at plante i deres Hjertes Lærdommen om hellig og dydig Kjærlighed, som, endstjøndt den kun er underordnet Pligten: først at adlyde Gud, alligevel er et Princip, som ikke maa forsømmes eller upaaagtet forbigaaes.

Det er en bydende Pligt, der paahviler, og en ubestridelig Ret, der er givet Kvinden til selv at vælge, hvilken Religion hun ønsker. Dette have vi gjort til fuldkommen Tilfredsstillelse for vort Hjerte og vor Samvittighed. For mig er der kun et Alternativ at vælge, dersom jeg skulde forlade Troen paa Evangeliet, og det er Gudsforneegtelse — det ubegrænsede Dyb, i hvilket saa Mange gaa under. Hvad det angaar at sikre os selv en Stilling i dette Liv uden Nøje og Besværligheder, spørger jeg, om man kan finde større Sikkerhed i et Hus, hvor Manden lever i Monogami end i et, hvor Flerkonesystemet eksisterer? Svaret vil, efter endt Undersøgelse, blive: Nej. — Derfor tro vi og ere nødsagede til at sige: At dersom vor Tids fremadstridende Mand og det sande kristne Kjærligheds Arbejde bliver ledet i det Øjemed, at befri og frelse de talrige Starker af forladte og falske Kvinder i alle store Byer, og til Vejledning og Opdragelse af Tusinder af vægte Børn, og til Ind-

førelsen af Love, der ville lægge Øren til Noden af dette Onde, saa vilde snart en broderlig og søsterlig Følelse trænge sig igennem til alle vort Lands Indbyggere, og Naahedens Mand, som Pøbelen nærer mod de Helliges Hjem, snart fortrænges fra Landet.

Mrs. Phoebe Woodruff holdt følgende Tale: Mine Søstre! Jeg kan dristigt sige, at jeg staar her for Eder som et Vidne om Sandheden af Lærdommene i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det er nu henimod fyrretyve Aar siden jeg blev bekendt med dette Folk, dets Lærdomme og med Profeten Joseph Smith. Jeg veed, at saavel Joseph som hans Broder Hyrum vare ærlige, dydige og retfærdige Mænd. De prøvede paa af yderste Evne at velsigne de Hellige og den øvrige Del af Menneskeslægten, ved at undervise dem om sande og retfærdige Lærdomme. Dersom min Sukommelse ikke slaar mig fejl, blev Profeten fængslet 40 Gange, beskyldt for at have begaaet Misgjerninger, men man kunde aldrig bevise hans Brøde. Efter at han havde virket indtil sit 38te Aar, blev han tiligemed hans Broder Hyrum myrdet. Hvorfor? For at have forkyndt Jesu Evangelium saaledes som det blev ham aabenbaret fra Himlen. Hele Verden var uvidende om Evangeliet, og dengang de ugubelige Mænd havde udført denne Riddingsdaad, vidste de ikke, at de havde myrdet deres bedste Ven paa Jorden. Denne Misgjerning skal alligevel engang blive opklaret, thi Retfærdigheden har sine Krav, og Dommen vil engang ramme de Skyldige.

I min Ungdom blev jeg oplært til strengt at overholde alle Moralitetens Grundsætninger. Dengang den celestiale Vegtstabsorden blev indført i Kirken, troede jeg, at det var den afstye- ligste Lærdom, jeg nogensinde havde hørt

Tale om, og jeg gjorde al den Modstand, jeg kunde, idet jeg tænkte jeg der- ved handlede fuldkommen rigtigt. Snart efter begyndte jeg at undersøge og over- veje Lærdommen, og erfarede da, at den var bleven givet ved Guds Profet. Jeg betragtede den i det rette Lys, og hen- vendte mig derpaa til min Fader i Him- len og spurgte ham om denne Lærdom var sand. Paa en saa tydelig Maade, som jeg kunde ønske det, tilkjendegav han mig, at Lærdommen var af ham, og at det var et Princip, som var bestemt til at befordre Frelse for denne Slægts Kvinder. Dersom jeg er stolt af Noget i denne Verden, saa er det over, at jeg adløb Lærdommen om Flerkoneri, og forblev blandt det Folk, som kaldes „Mor- moner“, og at jeg idag er regnet som et Medlem i deres Samsfund. Jeg er be- kjendt med deres Lærdomme, og jeg er- klærer for denne store Forsamling, og jeg vilde ønske jeg kunde gjøre det for den ganske Verden, at de Sidste Dages Hellige forkynde Sandhedens, Retfær- dighedens, Dydens og Renhedens Prin- ciper. Saadanne Lærdomme ville ikke skade Nogen. Hvorfor blive vi da for- fulgte? Svaret er ganske simpelt: Fordi disse Principer ere af Gud, som har be- stemt at gjøre sit Navn gjældende paa Jor- den ved at indskærpe saadanne Principer, som Modstanderen ikke er i Stand til nu og aldrig vil blive i Stand til at overvinde. De, som angribe disse Principer, ville sikkert komme til at lide derfor. Jeg kan med Sandhed sige, at jeg, for En, føler tilfreds. Jeg tænker mig ikke at være tilfreds, ej heller føler jeg mig tilfreds fordi Nogen har budt mig at være det, — men jeg er det fordi Guds Mand har baaret Vidnesbyrd for mig om Sandheden af dette Værk, og jeg er et Vidne om at det er Sandhed. Hvor- for stride da Menneskene imod det? Fordi

de ikke forstaa det, og søge ikke at faa Kundskab om det. Der gives kun een Maade, paa hvilken Mennesket kan ud- finde Sandheden af vore Lærdomme, og den er: Ved til Gud Alles Skaber i Jesu Navn, i Ydmyghed og Oprigtighed af Hjertet om at tilkjendegive om Lærdom- men er hans eller det er et Menneske- værk.

Til de, der ere komne iblandt os og som prøve paa at kuldaste Lærdommen om Flerkoneri, vil jeg, for En, sige: Jeg takker Eder for Eders gode Hensigter, idet I prøve paa at udrydde det, som I tro er feilagtigt. Men lad mig nu raade Eder til (og jeg udtaler nu de Følelser, som næres af Majoriteten af denne For- samling) at anvende Eders Søstertjærlighed paa dem, som behøve den; gaa til de store Byer i vort Land, og omvend Eders stakkels, faldne Søstre! De behøve Eders Hjælp, men vi ikke, og vi bede blot om at blive ladte i Fred. Vi ere i Stand til, ved vor himmelske Faders Hjælp at staa paa vore egne Fødder, og lad mig sige Eder, at han styrer Roret og vil paase, at vi lande i sikker Havn. Han vil velsigne Alle, som søge at ære og forsvare Dyd, og de, som ikke gjøre det, ville faa en retfærdig Dom. Værer derfor forsigtige, saaledes at I ikke skade den Ustyrbige, thi en retfærdig Dom vil blive faldet over Alle, som gjør saa, lige- saa sikkert som Gud lever.

Mrs. C. B. Wells fremstod og holdt følgende Tale:

„Erede Præsidentinde og forsamlede Damer!

Det er mig en stor Glæde at møde saamange Søstre ved denne Lejlighed. Jeg føler mig stolt af at kunne sige, at iblandt de Sidste Dages Hellige findes der ligesaa ærbare og ædle Kvinder, som man kan finde nogetsteds i Verden, Kvinder, som nære

ædle Duffer og have ædle Formaal for Dje. Endstjøndt vi beskyldees for næsten alle de Forføelser, som det er vort Kjøn muligt at begaa, søle vi alligevel, at vi i vort Indre have den Stiksbølge, som er i Stand til at bære os paa Overfladen af de Prøvelses Søer, vi skulle besejle.

Det var min Hensigt at have skrevet en Tale i denne Anledning, men Sygdom forhindrede mig deri. Desuagtet syntes det mig, at jeg ikke kunde lade denne Lejlighed gaa mig forbi, uden at ytre nogle faa Ord.

Det er indlysende for mig, at vi handle med Overlæg; at Tiden nu er kommen, at vi ikke længere kunne bevare Taushed, især naar vi blive angrebne, og Angrebet endog saa gjøres af vort eget Kjøn, som tilsyneladende vilde, dersom det var muligt, berøve os Retten til at blive Hustruer og Mødre, ved at forstyrre vore helligste Slægtskabsforhold og underkue vore ædleste Følelser. Men de vide ikke hvad de gjøre, thi, dersom de vidste det, vilde de øjeblikkelig standse deres Angreb. Dersom de kunne beregne hvilke Følgerne vilde blive, dersom deres Foretagende skulde lykkes, vilde de sikkerlig gysse tilbage.

At Herren er med dette Folk, er blevet klart bevist. Jeg troer ikke, at Nogen, som besidder sund Sands, vil

tvivle paa vore Lærdommes Sandhed. Vi have tidligere gjort Verden bekendt med de Uretfærdigheder og den Undertrykkelse, vi have gjennemgaaet, men nu søle vi os kaldede til atter at gjøre det paa en Maade, som er forskjellig fra den af os tidligere brugte. Vi gjøre saaledes, fordi vi ere blevene angrebne paa en saadan Maade, som vi aldrig havde tænkt os, — vi troede nemlig, at Kvinden aldrig vilde rejse sig mod Kvinden. En saadan Tanke var langt fjernet fra mit Sind, og jeg troer den ogsaa var det fra Utahs Kvinders. Det er alligevel saaledes. Vi maa møde Modstanden, og agte at møde den med vor hele Styrke. Striden, kan jeg forsikre Eder, vil blive: „Haardt mod Haardt“. Vi tilraade at benytte alle Fredsomlighedens og Samdrægtighedens Midler, og en streng Overholdelse af Landets Konstitutions Love, men vides skal det: At vi agte at forsvare vore Lærdomme, og selv repræsentere vor egen Sag baade hjemme og ude, og kundgjøre for Verden, hvor megen Sandhed der findes i de ofte gjentagne Stjældsord: de „nedværdigede Mormonskvinde“.

Mrs. C. Thomas sang en af sine smukke Sange. Mødet sluttedes med Bøn af Mrs. Elizabeth Howard.

Indhold.

Tale af Ældste George D. Cannon 145.
Kapitler af Pres. Brigham Youngs
Levnetsløb 149.

Redaktionens Bemærkninger:
Helbredelses Gaven 152.
„Mormon“-Kvinderne og Polygami 155

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.
Lorenzengade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. C. Bording.